

Rescaten un ciclista accidentat en un corriol a la Roca

La Roca del Vallès

Els Bombers van rescatar aquest diumenge al migdia un ciclista de 56 anys que va caure per un marge quan anava per un corriol a la zona del coll de Sant Bartomeu a la Roca. Segons han explicat els Bombers, presentava un fort impacte a les costelles. Els Bombers van pujar l'home fins al corriol, on va ser atès pels metges del 061 abans de ser traslladat a l'Hospital de Granollers.

Nova victòria d'un BM la Roca que ja és líder en solitari

BM la Roca 28

Alonso, Piol (1), Sánchez (7), Navarro (2), Roger (8), Pujol i Pau -set inicial-; Guardiola (ps), Itchi (2), López (3), Cirac (1) Morales Rojas (2) i Torrents (2).

Juventut H. Mataró 19

Mas, Escoda, Pedragosa (1), Rodríguez (3), Busquets (5), Muñoz (3) i Aguilera (1) -set inicial-; Del Viejo (ps), Vidal, Hernández (1), Manzano (2) Martínez Fàbregas (3) i Bonamusa.

ÀRBITRES: Mendizábal i Ramiro, bé.
Exclusions: López, Cirac (2) i Navarro (VD, min 37) del BM la Roca.

PARCIALS: 3-2, 4-5, 6-7, 8-8, 11-10 i 13-11 -descans-; 15-14, 16-15, 18-16, 21-16, 25-17 i 28-19 -final

La Roca del Vallès

El BM la Roca va aprofitar el desgast físic del Mataró, a mitjans de la segona meitat, per aconseguir una victòria davant el Mataró (28-19), que el situa líder en solitari

SALUT GUILLAMON

Premi Romà Planas de Memorials Populars

Salut Guillamon Ametller és de l'Hospitalet de Llobregat però té arrels i records d'infància a la Roca, on vivien els seus avis. Coneixedora del premi Romà Planas de Memorials Populars, va presentar-hi el recull *Fa molts anys que ho vaig viure*. I finalment va ser la guanyadora de la catorzena edició del premi.

“Sense bombes, la postguerra també va segar moltes vides”

La Roca del Valles

Com veu el poble de la Roca ara mateix, l'any 2011?

La Roca ha fet un gran canvi, on hi havia camps de conreu ara hi ha pisos. Als boscos a tocar de poble hi ha urbanitzacions. És el que coneixem com a *progrés*. Però jo continuo trobant-hi el meu petit espai de caliu humà.

Quins records té dels seus avis?

Varen ser més que uns avis! Per exemple, les nits d'hivern vora el foc asseguts a l'escó o amb cadires de boga, l'avi fregia la verdura amb mongetes, bròquil o col amb tallets de cansalada. El que m'agradava era veure com a sobre del trespeus posava una paella molt gran amb un mànec molt llarg, i com hi feia una gran truita, rossa com un fil d'or donant-li voltes tirant-la enlaire, molt enlaire, tombant-la una i una altra vegada, com el millor professional de cuina.

Què era la festa major de les cols?

En aquell temps els hiverns eren més freds i per Sant Sadurní els camps al matí ja eren ben blancs. Segons els pagesos, la verdura estava a punt per menjar, ja havia estat tocada per la glaçada. I era un costum encetar la primera col per l'escudella d'aquell dia. D'aquí li venia el sobrenom de la festa major de les cols.

Quina imatge ha mantingut sempre viva a la seva memòria?

El castell, és una imatge que no puc separar d'aquest poble, pràcticament visible des de totes les rodalies. Encara avui quan passo per l'autopista, en arribar al peatge els meus ulls no deixen de mirar-lo fins que desapareix. També busco amb la mirada el xiprer de Sant Bartomeu.

Com va passar la guerra la seva família?

Com moltes famílies, passant gana, fred, i molta por... i amb patiment si tenies algun familiar al front. Jo era una nena, però moltes nits sentia plorar la meva mare

A la Roca hi havia sensació d'estar en guerra?

Els meus pares hi pujaven cada quinze dies i el pitjor que van viure va ser la desfeta de l'església i els joves que van haver d'anar al front. Les bombes més properes van ser a Granollers, especialment el bombardeig del 31 de maig de 1938, que va matar moltes persones.

I la postguerra? Vostè diu que va ser el mateix que la guerra però sense bombes...

És molt senzill. Començava una nova etapa: gent cansada de patir criatures desnodrides, gana, fred, estraperlo, privacions i prohibicions. Tot això i molt més va segar, sense bombes, moltes vides.

Quins avantatges i inconvenients té viure a la Roca o a l'Hospitalet...

Jo he sigut i sóc persona de vida rural i m'agradaria viure constantment en contacte amb la natura. Però a l'edat que tinc hem de ser pràctics: metges i hospitals s'han de visitar sovint. Amb el pas del temps, la vida ens canvia. Sense grans esforços puc gaudir de concerts, cinema, exposicions i biblioteques. Ja sé que la Roca ha millorat molt, però trobaria a faltar el que em queda de més valor a la vida: la meua família. Però hi pujo dues o tres vegades l'any.

Vostè havia escrit mai abans de fer aquest treball?

En plegar de treballar als setanta anys, em vaig apuntar a una escola d'adults, i vaig participar en algun concurs. I em vaig decidir a escriure aquestes vivències a la Roca com a petit homenatge a totes les persones que ja no hi són. Per a mi era important deixar-ho a l'arxiu.

El seu treball, que ara s'editarà, s'atura als anys quaranta. Ha pensat continuar escrivint?

En principi penso continuar. Per mi escriure és viure, m'ajuda a sentir-me bé. Però en aquest moment ni jo mateixa sé què escriure.

És important deixar escrites les memòries?

Quan som joves no tenim temps, però de grans val la pena escriure. Ho recomano. Arribarà un dia que algú tindrà curiositat, i si es deixen coses escrites els serà més fàcil trobar les seves arrels.